

MØTEBOK

"NOU2004:19 Distriktskommisjonen - Livskraftige distrikter og regioner." "KOU2004:1 Sterke regioner". Høyringsuttale

Utval sak	Utval	Møtedato
004/05	Formannskapet	19.01.05

Vedlegg:

- Heftet "Sterke regioner" (utdelt tidlegare).
- Samandrag av Hordaland Fylkeskommune si høyringsfråsegn til "NOU2004:19 - Distriktskommisjonen.
- Samandrag av Hordaland Fylkeskommune si høyringsfråsegn til "KOU2004:1 Sterke regioner".

Bakgrunn:

Distriktskommisjonen vart sett ned av Regjeringa i februar i 2003. Mandatet vart å gå igjennom alle sider ved distrikts- og regionalpolitikken, og gjera framlegg om endringar i innretting og verkemiddelbruk. Kommisjonen sitt arbeid ligg føre som NOU 2004: 19 Livskraftige distrikter og regioner, og er no til høyring i kommunar, fylkeskommuner og andre.

Saka må sjåast i samanheng med sak om "KOU 2004:1 Sterke regioner – høyringsfråsegn" med høyringsfrist 01.02.05 og til Vestlandsrådet si "Utgreiing av eit eventuelt nytt regionalt nivå på Vestlandet".

I så komplekse saker som dette er det og naturleg at ein dreg nytte av det andre instansar har gjort når saka skal utgreiast. Difor har ein lagt ved Fylkeskommunen sine høyringsfråsegner til orientering, og støttar seg i den etterfølgjande utgreiinga på den sakshandsaming som er gjort i Samarbeidsrådet for Sunnhordland.

Høyringsfristar:

Utgreiinga er sendt med to ulike høyringsfristar, 14. oktober 2005 for tema som er knytt til framtidig fylkes- og kommunestruktur, oppgåvefordeling og maktfordeling/regionalisering. For andre tema i utgreiinga er høyringsfrist sett til 14. januar 2005.

Hordaland fylkeskommune meiner det er sentralt å handsama heile høyringa innan 14. januar. Dette er også i tråd med tilrådinga til KS. Etter det me kjenner til, vil også dei andre fylkeskommunane uttala seg om heile meldinga. Det kan vera aktuelt å koma med ein supplerande uttale innan fristen 14. oktober 2005, dersom den politiske prosessen lokalt eller sentralt skulle tilseia dette. Dette kan vera ein fornuftig strategi også frå kommunane i Hordaland. Då vil ein også gje føringar inn mot den regionalmeldinga som Regjeringa skal presentera våren 2005, samt kopla uttalen til KS sitt arbeid med KOU 2004:1 Sterkare regioner.

Det er også opna for at ein kan gje ein samla uttale på heile sakskomplekset, altså begge utgreiingane. Fitjar kommune vil gje ein samla høyringsuttale til heile NOU 2004:19 og KOU 2004 :1.

Hovudinnhald i distriktskommisjonen

Problemforståing

Distriktskommisjonen tar utgangspunkt i følgjande problemforståing:

- Sprik mellom mål og røyndom. Sentraliseringa held fram som før, og dei verkemidla som blir sett inn er ikkje tilstrekkelege til å kunne endre utviklinga. Likevel høyrer me den politiske retorikken og målsettinga om å bevare hovudtrekka i busettingsmønsteret.
- Verdiskapingspotensial som ikkje blir utløyst. I heile landet, og særleg i distrikta, er det ressursar som ikkje blir utnytta. Handlingsromma lokalt blir innsnevra i ein slik grad at lokalsamfunn ikkje lenger blir i stand til å ta ansvar for eiga utvikling.
- Mangel på heilskapsperspektiv. Ein meir sektorisert statleg politikk (t.d. gjennom ulike regioninndelingar) gjer det vanskelegare å tilpasse regional- og distriktpolitikken til føresetnader og utfordringar i det einskilde lokalsamfunn og den enkelte region.

Visjon

Utvalet gjer framlegg om følgjande visjon:

*“Vidareutvikle **attraktive og livskraftige lokalsamfunn** gjennom et **aktivt og konkurransedyktig næringsliv** og **likeverdige tjenestetilbud** i hele landet, med sikte på å opprettholde **hovudtrekkene i bosettingsmønsteret**”*

Hovudmålet for distriktskommisjonen er å skapa vekst og utvikling i alle delar av landet, for på denne måten å auke den nasjonale verdiskapinga. For å sikra dette må politikken ha eit regionalt perspektiv som går ut over den einskilde kommune, og vera tilpassa føresetnader og behov i den einskilde region.

Heile kommisjonen tilrår at ein hovudstrategi bør vere å desentralisere makt til underliggjande forvaltningsnivå. Vidare at staten framleis skal ha det overordna ansvaret for sektorpolitikken og å fastsetja distrikts- og regionalpolitiske målsettingar knytt til dei ulike politikkområda.

Fleirtalet meiner det er behov for desentralisering av makt til både kommune- og regionnivå. Mellom anna ønskjer dei eit langt sterkare regionalt nivå enn dagens fylkeskommunar, og meiner at dette må skje gjennom desentralisering av oppgåver og makt frå staten. Fleirtalet meiner regionane bør ha eit heilskapleg ansvar for regional utvikling og ta over viktige oppgåver innan infrastruktur og samferdsel, utdanning og forskning, næringsutvikling, kultur og idrett, kommuneoverskridande areal- og ressursforvaltning, visse oppgåver innan helse samt verkemiddel innan viktige distriktsnæringar.

Mindretalet ønskjer ei avvikling av fylkeskommunen og etablering av ein ny forvaltningsstruktur med to folkevalde nivå. Først og fremst ser ein føre seg ei samanslåing av kommunar, for mellom anna å skape einskaplege forvaltningsstrukturar rundt dei natureige arbeids-, bu og serviceregionane som har vakse fram over tid. I tillegg meiner mindretalet at ein del oppgåver må løysast på eit større regionalt nivå. Dette kan dels gjerast gjennom fleksible samarbeidsmodellar mellom kommunane, og dels ved å vidareutvikle fylkesmannsembetet eller bli erstatta med ein ny regional struktur, t.d. leia av politisk oppnemnde representantar for den sittande regjeringa ("guvernørar").

Utgreiinga inneheld også ei rekkje konkrete framlegg for å auka verdiskaping i heile landet.

Premissar for måldiskusjon

Distriktskommisjonen har lagt følgjande premissar til grunn for sin måldiskusjon:

- I tråd med *nærleiksprinsippet* bør avgjerder blir gjort på det lågaste effektive forvaltningsnivået. Avgjerder som krev skjønn eller inneber prioriteringar mellom ulike omsyn og interesser bør gjerast av direkte folkevalte organ.

- Målsetjingane i distrikts- og regionalpolitikken skal vere *ærlege*. Dei skal skildre ei ønska utvikling, vere realistiske i forhold til kva som er mogleg å oppnå og dei skal være balanserte i høve til andre samfunnsmessige målsettingar.
- Norsk næringsliv må vere i stand til å møte internasjonal konkurranse både ute og heime.
- Målsetjingane skal vere *forutsigbare* og *robuste*. Det vil seie at dei bør kunne stå seg over tid, både i høve til utviklinga i nasjonale og internasjonale råmevilkår, og i høve til skiftande konstallasjonar i Stortinget.
- Einskildmenneske og næringsaktørar gjer sine *eigne og frie val*, innanfor dei råmevilkåra samfunnet og fellesskapet sett.
- Busetnadsmonsteret vil i hovudsak liggje fast i lang tid framover.
- Samfunnets *evne til å endre seg og møte nye utfordringar* vil vere grunnleggjande for å kunne lukkast i distrikts- og regionalpolitikken.
- Våre rike *naturressursar* skal framleis nyttast til å byggje landet.

Kommisjonen skil mellom regional- og distriktpolitikk:

Regionalpolitikken skal fokusere på:

- å gjere verdiskapinga i landet størst mogleg
- å styrkje samspelet mellom sentrum og distrikt
- territoriell samordning av m.a. statleg sektorpolitikk.

Distriktpolitikken skal kompensere for geografiske veksthindringar og stimulere til lokal tiltakslyst.

I følgje distriktskommisjonen er det eit stort handlingsrom for å endre kurs. I den breie distriktpolitikken står vi stort sett fritt, mens i den smale og næringsretta politikken har vi eit stort unytta handlingsrom

Kommunane

Når det gjeld kommunane, meiner kommisjonen at det fortsett bør vere generalistkommunar. Dei rår også til at det bør overførast ytterligare oppgåver og ansvar til det *kommunale nivået*. Dette for å gje kommunane større moglegeheit til å ta ansvar for eigne ressursar og eiga utvikling. Spesielt vil det være aktuelt å styrkje kommunane sitt ansvar for arealforvaltning, næringsutvikling og stadutvikling.

Distriktskommisjonen viser til at særleg i dei folketette områda er det mange kommunegrenser som splittar tett koplade arbeids-, bu og serviceregionar (ABS-område). Dette er områdar som er sterkt avhengig av kvarandre og kor det er behov for planlegging på tvers av kommunegrenser. Det er desse områda som bør prioriterast i ein gjennomgang av kommunestrukturen. Fleirtalet i kommisjonen meiner også mange distriktskommunar har så stort areal og så spreidd busetting, at ei samanslåing mellom slike kommunar vil gi lite gevinst.

Mindretalet, som ønskjer ein to-nivåmodell, vil ha ei utvikling av større kommunar som omfattar felles arbeids-, bu- og serviceregionar.

Samspel mellom nivåa.

Fleirtalet i kommisjonen, som ønskjer ein tre-nivåmodell, rår til at det vert utvikla nye samarbeidsformer mellom statleg og regionalt nivå. Staten har det overordna ansvaret, samstundes som det regionale nivået får meir forutsigbare rammer og større fridom. Heilskaplege og fokuserte regionale plandokument må bli viktige premisser i den statlege planlegginga. Kommisjonen meiner det må vere dialog, forhandlingar og forpliktande avtaler mellom statleg og regionalt nivå.

Attraktive og livskraftige samfunn

Heile kommisjonen er samde om at det må vere samsvar mellom kommunale oppgåver og økonomiske ressursar. Rammefinansiering bør vere hovudprinsippet i det kommunale inntektssystemet. Innan dei økonomiske rammene bør lokalpolitikarane få avgjere korleis velferdstilbodet skal utformast.

Eit fleirtal meiner at kommunesektoren bør ha forhandlingsrett med staten om utvikling og iverksetjing av nye oppgåver som kommunane blir pålagde. Eit mindretal meiner kommunane bør regulere sine egne inntekter gjennom innføring av fri beskatningsrett.

Eit fleirtal meiner inntektssystemet bør kompensere for at distriktskommunane har andre føresetnader enn større og meir sentrale kommunar. Eit mindretal meiner at dei viktigaste primæroppgåvene bør finansierast gjennom stykkpris.

Geografisk differensiering av verkemiddel

Innan den smale distriktpolitikken bør det bli gitt prioritet til tiltak for å utvikle nye og sikre levedyktige arbeidsplassar i distrikta, tiltak retta mot fornying og omstilling og tiltak som kan styrkje samspelet mellom by og land innan den einskilde region.

Eit fleirtal tilrår at den smale distriktpolitikken vert tilført meir midlar, og at husbanken blir styrkt som ein ålmenn bustadbank som blir gitt lånerammer som står i forhold til etterspurnaden. Husbanken bør ha betre moglegheit for å finansiere nybygging i område der andrehandsverdien av bustader er låg. Eit anna fleirtal vil oppretthalde og auke pendlarfrådraget.

Eit fleirtal tilrår at den differensierte arbeidsgjevaravgifta i så stor grad som mogleg bør bli oppretthalden og gjeninnført dersom regelverket i EU tillet dette. Eit mindretal vil ikkje gjeninnføre ordninga.

Heile kommisjonen meiner det distriktpolitiske verkemiddelområdet framleis bør definerast slik at ein kan ha ulik verkemiddelbruk i område med ulike distriktsutfordringar.

Eit fleirtal meiner at for å unngå at dei mest sårbare småsamfunna forvitrar, er det viktig å oppretthalde grunnleggjande tilgang på tenester. M.a. bør støtta til nærbutikkar vidareførast, og førstelinetenesta for statlege etatar bør leggjast til rette i eit samarbeid med kommunen.

Eit fleirtal meiner tiltakssona for Nord-Troms og Finnmark bør oppretthaldast så lenge dei distriktsmessige utfordringane i dette området er som i dag. Blir situasjonen endra, bør situasjonen bli vurdert på ny. Same type sterke verkemiddel bør kunna nyttast i andre område av landet. Eit mindretal meiner det bør opprettast eit nasjonalt senter for småsamfunn.

Tilrådingar når det gjeld styringsstruktur.

Heile kommisjonen tilrår at ein hovudstrategi bør vera å desentralisera makt til underliggjande forvaltningsnivå. Vidare at staten framleis skal ha det overordna ansvaret for sektorpolitikken og å fastsetja distrikts- og regionalpolitiske målsetjingar knytt til dei ulike politikkområda. Den statlege politikken bør ta utgangspunkt i at dei ulike regionane har ulike føresetnader for vekst. Fleirtalet i kommisjonen (12 personar) meiner det må leggjast opp til ei styrkt territoriell samordning av statleg sektorpolitikk på regionalt nivå.

Trenivåmodell: Fleirtalet (12 medlem) meiner det er behov for desentralisering av makt til både kommune- og regionnivå. Mellom anna ønskjer dei eit langt sterkare regionalt nivå enn dagens fylkeskommunar, og meiner at dette må skje gjennom desentralisering av oppgåver og makt frå staten. Sterke og sjølvstendige regionar må ha makt til å gjennomføra ei reell territoriell samordning av politikken på dei områda som er viktige for regional utvikling. Meir ansvar og mynde til dette nivået betyr ikkje utan vidare at det regionale forvaltningsnivået må utføra alle oppgåvene sjølv. Det viktige er at regionane får bestillaransvaret.

Eit medlem i fleirtalet argumenterer for ein modell med rundt 80 regionkommunar, i hovudsak basert på dagens kjente arbeids- bu og serviceregionar. Det er ulike synspunkt blant fleirtalet om kor mange regionar Noreg bør ha i framtida.

Tonivåmodellen. Mindretalet (3 representantar) ønskjer ei avvikling av fylkeskommunen og etablering av ein ny forvaltningsstruktur med to folkevalde nivå. Først og fremst ser ein for seg ei samanslåing av kommunar, for mellom anna å skapa einskaplege forvaltningsstrukturar rundt dei natureige arbeids-, bu og serviceregionar som har vakse fram over tid. I tillegg må ein del oppgåver løysast på eit større regionalt nivå. Dette kan dels gjerast gjennom fleksible samarbeidsmodellar mellom kommunane, og dels ved å vidareutvikle fylkesmannsembetet eller bli erstatta med ein ny regional struktur, t.d. leiast av politisk oppnemnde representantar for den sitjande regjeringa ("guvernørar").

Fitjar kommune sine vurderingar:

Eit sterkt folkevald regionalt nivå

Etter Fitjar kommune si vurdering gir distriktskommisjonen ei god skildring av dei viktigaste utfordringane innan distrikts- og regionalpolitikken. Det er grunn til å leggja merke til at sjølv om det er ulike syn i kommisjonen når det gjeld dei ulike vegvala, er det grunn til å presisera at dei er samde om skildringa av utfordringane, og er samde om overordna strategiar. Alle er også samde om at det er behov for ei sterkare koordinering på regionalt nivå.

Distriktskommisjonen kjem med ei heilskapleg tilråding, der dei ulike framlegga og tilrådingane inngår i ein heilskap. Ein må difor vona at einskildframlegg ikkje blir trekte ut og handsama separat utan omsyn til heilskapen.

Distriktskommisjonen skildrar ein fragmentert statleg politikk, der kvar sektor organiserer seg ut i frå kva som er optimalt i den einskilde sektor. Dette fører til mangel på heilskaplege løysingar. Vi har mange døme på dette, t.d. at ulik geografiske inndelinga av statlege etatar. Dette vanskeleggjer ei samordna styring. Me ser og at sektorar som t.d. helseføretak omorganiserer utan at dei tek omsyn til at dette påfører kommunar og andre etatar meir kostnader. Styring på regionalt nivå, med dei oppgåver kommisjonen meiner bør liggja på dette nivået, handlar om å utvikle samfunnet i heile sin breidde. Det er ein annan strategi enn å administrere ulike samfunnssektorar. Me meiner difor at ein heilskapleg og samordna politisk innsats stiller krav til regionalt folkevald leiarskap.

a) Fitjar kommune vil på dette grunnlag gje si støtte til kommisjonen si fleirtalstilråding om eit folkevald nivå mellom kommunar og stat som har ansvar for regional utvikling innan sine geografiske grenser på nærare fastsette område.

Vestlandsregion.

Skal det opprettast sterke regionar, må dei ha det fulle ansvar for å ta avgjerder. Dette kan bidra til å gje regionane ein sterkare legitimitet i folket til også å ta vanskelege avgjerder, og til å gjennomføra vedtaka på ei effektiv måte. På den måten kan ein unngå at saker må gå igjennom fleire nivå før avgjerder vert tekne.

Val av styrings- og finansieringsmodell må byggja på at regionane skal vere eit sterk og sjølvstendig forvaltningsnivå, med klårt definerte oppgåver, ansvar, myndigheit og finansiering. Dette skal gi regional meirverdi til den nasjonale politikken ved å ivareta nasjonale interesser i politikkkutforming og gjennomføring. Slike sterke regionar vil gje det beste grunnlaget for eit omfattande og forpliktande samarbeid med stat, kommune, næringsliv og organisasjonar om regionale utviklingsspørsmål. Ei hovudutfordring vil vere å utforma eit styringssystem slik at regionane vert sikra fridom og handlingsrom innanfor rammene av ei overordna nasjonal styring. Dette må utgreiast vidare, men me trur det er naturleg at regionane i hovudsak blir rammefinansierte. Regional skatterett bør greiast ut som del av styringsretten over lokale ressursar. Det bør også vurderast om både det kommunale og regionale nivået bør bli grunnlovsfesta. Dette vil kunne gje større moglegheit for å sikre at det såkalla subsidiaritetsprinsippet (at avgjerder skal bli teke på lågast effektive nivå) vert fylgt.

b) Fitjar kommune meiner at når regionane skal ta over ansvar for breie samfunnsoppgåver, krev dette større regionar enn dagens fylkeskommunar. Me

finn det naturleg at det vert arbeidd vidare med å etablere ein region på Vestlandet med heile eller delar fylka som inngår i Vestlandsrådet. Fitjar kommune meiner at større regionar vil ha større gjennomslagskraft på nasjonalt og internasjonalt nivå. Regionane kan naturleg, på relevante felt, samarbeida om å ta ansvar for internasjonalt samarbeid. Landsdelane har også behov for eit sterkt regionalt nivå som kan tale landsdelen si sak. Dette vil motverka ei stadig sterkare sentralisering til Oslo-området.

Oppgåver for sterke regionar

Fitjar kommune gjev ei klår prinsipiell støtte til fleirtalstilrådinga i distriktskommisjonen om kva for oppgåver det regionale nivået bør ha ansvar for. Den vidare prosessen bør definera oppgåvene ytterlegare.

Innan helsevesenet er me og samde i at det sentrale i første omgang er at det regionale folkevalde nivået har påverknad på strategiske vegval til helseføretaka. Eit første skritt kan vere at lokale og regionale folkevalde blir representerte i styra for føretaka.

I dag har fylkesmannen og fylkeskommunen delvis overlappende kompetanse som ein følgje av at begge desse regionale nivåa engasjerar seg i dei same sakene. Her må det skiljast klårare mellom kven som gjer kva. Samordning av oppgåvene mellom fylkesmann og fylkeskommunen vil kunna gje eit meir kvalifisert administrativt apparat og bidra til å effektivisere forvaltninga. Det vil då vere naturleg at fylkesmannen sine oppgåver blir avgrensa til tilsyn, klagehandsaming og kontroll, samt samfunnsberedskap.

Me ser i dag ei detaljert statleg styring innan ei rekkje samfunnssektorar, og svak kommunal og fylkeskommunal økonomi. For fylkeskommunen – og dei fleste kommunane, er det avgjerande å få større råderett innan dei ansvarsområda ein har i dag. Det viktigaste for ein region vil truleg vera å ha handlingsrom og å få disponera frie midlar til regional utvikling.

Ved fastsetjing av dei økonomiske rāmene for dei nye regionane er det viktig at ein stor del av verdiskapinga vert verande i regionen. Lokal skattleggingsrett må aukast i forhold til statlege overføringar. Ved statlege overføringar, må prinsippet vera at pengane følgjer oppgåvene.

Det vil vera viktig at staten si regionale organisering må tilpassast regionane si organisering.

c) Fitjar kommune støttar Uttalen frå Hordaland Fylkeskommune om kva som bør vera naturlege og framtidige oppgåver for regionalt nivå. Skal det vera eit meningsfullt folkevalt regionalt styringsnivå, må dei oppgåvene som gir landsdelen påverknad over eigen utvikling, overførast til det regionale styringsnivået. Klårare skilje mellom fylkesmannen og fylkeskommunen/regionen sine oppgåver er difor viktig.

Oppgåver for det kommunale nivået

Det er viktig at kommunane får auka handlingsrom og økonomi slik at dei kan drive meir aktiv samfunnsplanlegging og samfunnsutvikling og ikkje berre gjennomføra underfinansierte pålagde statlege pålegg. Med handlingsrom meiner ein her m.a. meir reell makt i arealdisponeringa.

Det må vere eit godt samspel mellom kommunane og regionen i regionalt utviklingsarbeid. Kommunane må ha stor påverknad på utvikling av politiske strategiar og verkemiddelbruk på regionalt nivå. Det er viktig for å få til gode, regionalt tilpassa samhandlingsprosessar mellom kommune- og regionnivå.

Skal kommunane framstå som likeverdige og gode tenesteytarar i høve til innbyggjarane, må dei framleis vera generalistkommunar. Dette må ikkje vera noko hinder for, men heller ei oppmuntring til, at kommunane samarbeider om produksjon av tenester.

Fitjar kommune meiner det er svært viktig at kommunane får meir reell makt i arealdisponering, dersom ein verkeleg skal vera ein aktiv utviklingsaktør i lokalsamfunnet

d)Fitjar kommune meiner at alle oppgåver som kan leggjast til det kommunale nivået skal leggjast til kommunane i tråd med nærleiksprinsippet. Kommunane må setjast i økonomiske stand til å utføra oppgåvene sine, og dei må få meir reell makt i arealdisponeringa. Innbyggjarane må framleis oppleva kommunen sin som ein generalistkommune.

Dei store byane

e)Fitjar kommune meiner dei store byane er viktige som økonomiske og politiske motorar i sine landsdelsregionar, men har også viktige nasjonale funksjonar. Regionane har eit særleg ansvar i høve til å leggje strategiar og ha verkemiddel for å nytte "motorkrafta" frå byane.

Grunnrente for havbruk

f)Fitjar kommune er samd med framlegget om at kommunane bør få "grunnrente" for bruk av sjøareal til havbruksnæringa. Areal er ein avgrensande faktor for utvikling av næringa, og inntekter vil kunne gje kommunane insentiv til å leggje ut meir areal til næringa.

Distriktsverkemiddel.

g) Fitjar kommune meiner det er avgjerande viktig å leggje til rette for innovasjon og nyskaping i ein framtidig næringspolitikk, men verkemiddelbruken må byggje på dei lokale føresetnadene for regionen. Fitjar kommune støttar distriktskommisjonen sine tilrådingar når det gjeld innretting av den smale distriktpolitikken og at det er behov for å styrkje dette feltet. Det er også behov for å kunne bruke verkemidlane mest mogeleg fleksibelt. Dette er t.d. viktig i høve til ei vidare utvikling av marin sektor. Fitjar kommune meiner det bør utviklast og takast i bruk modellar som avdekkar regionalt og lokalt verdiskapingspotensiale innanfor ulike bransjar.

Energipolitikk.

h)Fitjar kommune meiner energipolitiske spørsmål som vasskraft og gass, burde ha vore omtalt i utgreiinga. Gjennom verving av vassdrag og oppretting av nasjonale verneområde har m.a. Sunnhordland fått avgrensa inntekter frå desse ressursane. Ein bør vurdera om slike inntektstap skal kompenseras. Fitjar kommune meiner desse områda bør takast med i regionalmeldinga.

Samferdsle.

i)Fitjar kommune meiner det vil vere svært viktig å ha fokus på å betra dei interne kommunikasjonane innan regionane, for med dette å kunne knyte saman arbeids- og bustadregionane. Auka satsing på infrastruktur er avgjerande for velfungerande regionar og distrikt.

Framlegg til vedtak:

1. Fitjar kommune sluttar seg til Distriktskommisjonen si fleirtalstiltråding om at det er behov for eit nytt folkevald regionalt nivå med større regionar til erstatning for dagens fylkeskommunar.
2. Fitjar kommune støttar Distriktskommisjonen si tilråding om omfattande desentralisering og samordning av verkemiddel i distrikts- og regionalpolitikken til eit regionalt folkevald nivå. Sterke og sjølvstendige regionar må ha mynde til å føreta ei reell samordning av politikken på område som er viktige for regional utvikling. Dette vil medverka til å skapa vekst og utvikling og til å utløysa meir av verdiskapingspotensialet i alle delar av landet
Kommunane må få meir reell makt i arealdisponering enn i dag.
3. Fitjar kommune sluttar seg i hovudsak til Distriktskommisjonen sitt framlegg om kva for oppgåver som bør leggjast til det nye folkevalde regionale nivået, og forventar ei vidare drøfting om overføring av oppgåver for å styrkja det kommunale nivået.

4. Fitjar kommune støttar Hordaland Fylkesting i at det er viktig at spørsmålet om utforming av det framtidige folkevalde regionale nivået blir avklart snarast råd, og rår til at ein ikkje avventar den planlagde evalueringa av fylkeskommunen i 2007.
5. Fitjar kommune sluttar seg elles i all hovudsak til fleirtalstilrådingane frå Distriktskommisjonen med dei presiserande synspunkta som følgjer av saksutgreiinga punkta a) – i).

Behandling i Formannskapet 19.01.2005:

Vedtak i Formannskapet 19.01.2005 : (Samrøystes)

Som framlegg.

Atle Tornes
Rådmann

Utskrift sendt:
Kommunal- og regionaldepartementet
KS